

POZORUHODNÁ

Cesta domů

DAN GEMEINHART

bamb**o**ok

bambôk

ČTYŘEM SVĚTOVÝM STRANÁM
MÉHO KOMPASU
KAREN, EVĚ, ELLE A CLAIRE

POZORUHODNÁ

*Cesta
domů*

The title is presented in two parts. The word 'POZORUHODNÁ' is in a simple, uppercase sans-serif font at the top. Below it, 'Cesta domů' is written in a large, elegant, black cursive script. The word 'Cesta' is on the top line, and 'domů' is on the bottom line, with a long, sweeping underline that extends across the width of the word. Several small, grey, stylized leaves are scattered around the cursive text, appearing to fall from above.

DAN GEMEINHART

KAPITOLA

PRVNÍ

Zažila jsem už významné dny, všední dny, zlé dny i skvělé dny a myslím, že bych tohle své „Bylo nebylo...“ mohla začít vyprávět od kteréhokoli z nich. Ale mám-li říct pravdu – a o to se vždycky snažím –, pak nejlepší ze všech těch možných začátků je opravdu jen jeden.

Všechno to začalo Ivanem.

Bylo nebylo, kdysi ne tak dávno zrovna vládla parna a já byla zpocená. Stalo se to asi pět měsíců před mými třináctými narozeninami, plus minus. Vyskytovali jsme se právě někde v Oregonu. Upřímně řečeno, jméno toho města už si ani nepamatuju, ale vím, že leželo v suché a horké části toho státu, daleko od oceánu. Celý svět byl od sálajícího slunce tak žlutý a zářivý, že ať člověk pohlédl kamkoli, musel mhouřit oči. Asfaltové parkoviště u benzínové pumpy vyzařovalo teplo přímo na vás, takže jste měli pocit, jako byste se pekli z obou stran. Předpokládám, že většina bosých lidí by na tom rozpáleném asfaltu kvílela a nadsakovala, ale moje chodidla na to byla zvyklá, takže jsem přes něj kráčela bez problémů, úplně v pohodě. Tričko se mi potem lepilo na záda. Při chůzi o ně vlhce pleskal cop, který mi visel skoro až k poutkům džínů.

Muž za pultem se podíval na mé bosé nohy a začal vykládat: „Slečno, tady nemůžete...“ Ale já věděla, kam tím míří, ještě než promluvil. Tyranské pravidlo *Bez bot a košile nebudete obslouženi* je na amerických čerpacích stanicích zatraceně oblíbené. Tak jsem na

něj jen mávla a přerušila ho. „Já vím, já vím,“ ujistila jsem ho a šla jsem dál. „Jsem tu jen na chvílku.“

Nikdy předtím jsem na téhle benzínce nebyla, ale připadala mi úplně stejná jako všechny ostatní, takže jsem na ní vlastně byla už miliónkrát. Stály tu regály plné nezdravého jídla v plastových obalech. Stěny lemovaly prosklené chladicí boxy plné popcornu, piva a ochucených ledových čajů. Prošla jsem kolem kovových polic se sušeným hovézím masem a sladkými tyčinkami až k bájnému pokladu na konci duhy: k automatu na ledovou tříšť.

Hučel si tam v rohu vedle automatů na kávu a chlazené nápoje. Jakmile jsem spatřila tu neónově zbarvenou sladkou břečku, vířící pod velkou plastovou kopulí, začaly se mi sbíhat sliny.

Před ním stál kluk, upřeně hleděl na točící se kaši a ve tváři se mu jasně zračila touha. Bylo mu tak sedm nebo osm let a zíral na levou stranu, na nepřírozeně růžovou tříšť s příchutí „divoký meloun“.

„Velká chyba,“ poznamenala jsem, přistoupila k němu a vzala si z výsuvného zásobníku kelímek.

Trhl hlavou a podíval se na mě. „Cože?“

Kývla jsem bradou na jeho vytouženou břečku. „Meloun. Tak ten určitě ne. Nikdy neber nic, co má příchut' melounu nebo banánu. Vždycky je to podvod.“

Zamžoural na mě a viděla jsem na něm, že jsem ho nepřesvědčila. „To je stejně jedno,“ prohlásil. „Máma už řekla, že žádná tříšť nebude.“ Dramaticky svěsil hlavu. „Ale mně je *tať horťo*.“

Vytáhla jsem další kelímek a podala mu ho. „Tady máš,“ řekla jsem. „Je to na mě.“

Kluk se rozzářil. „Vážně?“ zeptal se.

„Jo, jak jinak?“

Ale pak jeho úsměv stejně rychle pohasl. „Ale máma řekla, že ne. Asi budu mít problém.“

Pokrčila jsem rameny. „Nějaký malér dneska stejně budeš mít. Nejspíš. Tak kdyby nic, aspoň si můžeš dát tříšť.“

Přemýšlel o tom skutečně jen krátce a pak mi vytrhl kelímek z ruky.

„Ale opravdu bych si dvakrát rozmyslela, jestli si dám melounovou příchuť,“ dodala jsem.

Moje rada nepadla na úrodnou půdu, protože kluk v mžiku stiskl páčku a naplnil si kelímek lesklou růžovou břečkou.

Já jsem si napustila druhou příchuť, „osvěžující ovocný punč“, jelikož ta je v každém ohledu lepší.

Když jsme si ty tříště nesli k pokladně, prohlížel si mě. „Máš divné oblečení.“

Podívala jsem se na své ošoupané modré džíny a umaštěné bílé tričko. „Mám na sobě v podstatě to samé, co ty,“ podotkla jsem.

„Přesně tak,“ odpověděl. „Ale já jsem kluk.“

„No a?“

„Kluci a dívky by neměli nosit to samé.“

„Tak by ses měl převléknout. Protože já se převlíkat nebudu.“

Na to nic neřekl, což bylo z jeho strany nejspíš rozumné, ještě jsem totiž neuhradila jeho ledovou tříšť. Ale viděla jsem na něm, že se mu to klučí a holčí oblečení honí hlavou.

Zaplatila jsem a ignorovala přitom nepřátelský výraz pokladního, který byl zjevně šťastný, že už odcházím. Ale pro mě bylo jeho chování jenom něco jako horký asfalt na bosých nohou – jsem na to zvyklá.

Prošli jsme řinčícími dveřmi a vrátili se do venkovního vedra. Nedaleko od nás hučela dálnice.

Kluk si pořádně nasál brčkem. Polkl, mlaskl a přikývl.

„Tak co?“ zeptala jsem se. „Jaký je ten divoký meloun?“

Přešel si jazykem po rtech a uvažoval. „Sladký,“ zhodnotil. „Divný. Vůbec nechutná po melounu.“

Přikývla jsem a usrkla z lahodného, voňavého ovocného punče, který chutnal přesně tak, jak se jmenoval. „Dostal jsi lekci, hochu. Teď už to budeš vědět.“

Zamračeně se podíval na fosforeskující růžovou směs ve svém kelímku. Povzdechla jsem si. Je strašné vidět, jak dítě trpí.

Natáhla jsem k němu ruku se svým kelímkem. „Tumáš,“ řekla jsem. „Vyměníme si je.“

Obočí mu vystřelilo do výšky. „Fakt?“

„Jasně. Mně to až tak moc nevadí,“ zalhala jsem. „A problémy tady máš ty. Tak ať to aspoň stojí za to.“

Prohodili jsme si kelímky s ledovou tříští a já jsem si cucla divokého melounu.

Sledoval, jak budu reagovat.

„Myslím,“ poznamenala jsem, „že ten, kdo v té firmě na ledovou tříšť vymýšlí příchutě, by měl melouny trochu víc jíst.“ Kluk přikývl. Ťukla jsem svým kelímkem o jeho. „Na zdraví, hochu. Užij si to.“

Odověděl: „Díky,“ a já na to: „Nemáš zač.“ Nato se mě zeptal: „Nechceš kotě?“

Spolkla jsem všechnu sirupovitou břečku, co jsem měla v puse, olízla jsem si rty, rukou si otřela trochu šťávy z brady a zeptala se: „Co jestli nechci?“

„Nechceš kotě?“ zopakoval. Ukázal na staršího chlapce, který seděl na obrubníku u velké lepenkové krabice. „My je rozdáváme. Vezmeš si jedno?“

Podívala jsem se na velký otlučený žlutý školní autobus, zaparkovaný vedle jedné z benzínových pump.

Kočku si v žádném případě pořídít nemůžu. To by určitě neprošlo. Povzdechla jsem si.

„No,“ odpověděla jsem, „pojďme se na ně aspoň podívat.“

V té kartónové krabici bylo pět koťat, a když jsem se naklonila, abych se podívala dovnitř, všechna vztyčila trojúhelníkovité uši

a koukala na mě velkýma kulatýma očima a řeknu vám, že jsem byla fakt unesená.

„Kdo jsi?“ zeptal se starší kluk a mladší vysvětlil: „Koupila mi tříšť.“ Starší kluk natáhl ruku a mladší mu podal kelímek. Starší kluk se napil, zamlaskal, přikývl a podal mu ji zpátky. „Nechčeš kotě?“ zeptal se. Byli fakt bratří, ti dva, to se nedalo popřít.

Znovu jsem pohlédla na autobus a povytáhla obočí. Nikde jsem ho neviděla.

„No, asi ještě nevím. Je to složité.“

Oba chlupci přikývli. Měli rodiče. Věděli, jak to chodí. „Jen si jedno vyber,“ pobízel mě ten starší. „Vezmi si jedno na zkoušku.“

Našpulila jsem rty. Byla strašně roztomilá, ta malá koťátka s huňatými ocásky a jemnými fousky. Přemýšlela jsem, jak to udělat, aby mi to prošlo.

Koťata se na mě dívala a přitom mňoukala a kvíkala. Tohle by mohl být problém.

„Které z nich je nejtišší?“

Oba kluci bez zaváhání ukázali na to nejmenší – na šedě a bíle pruhovaný chomáček srsti, který ležel sám v rohu krabice, jako by se ho dění v jeho dočasném útulku netýkalo.

„S tímhle je něco v nepořádku,“ řekl menší kluk. „Ta ostatní nikdy nezmlknou. Ale tohle ani nepíplo od chvíle, kdy se narodilo. Ale jinak mu nic není.“

„No jo,“ řekla jsem a souhlasně přivřela oči. „Tak ta je akorát pro mě.“

„Je to kluk.“

„Opravdu?“

„Podívej se sama.“

„Ne, díky. Budu vám věřit.“

Sklonila jsem se a pozorovala tu malou, tichou bílo-šedou chlupatou kuličku.

Kocourek se na mě podíval. Tvářil se velmi vážně. Až slavnostně. Jako by to snad měl obráceně a myslel si, že to *on* se rozhoduje, jestli si vybere *mě*. Nebylo to kotě, se kterým by se dalo žertovat.

Postavila jsem ledovou tříšť na obrubník, naklonila se k němu a co nejjemněji ho uchopila. Když jsem ucítila toho chvějícího se tvorečka ve své velké nešikovné ruce, rozhostil se ve mně klid. Byl samá křehká kůstka, srst měl jemnou jako perlička a zběsile mu tlouklo srdce.

Přiložila jsem si ho k obličejí. Pohlédl na mě obrovskýmá očima, uši natáhl dopředu, ale nevydal ani hlásku. Nemňoukal, nevřel, nepišťel, nekroutil se. Dívali jsme se jeden druhému hluboko do očí, já a to kotě. S každým úderem jeho srdce se mi trochu zvětšilo to moje.

Řeknu vám, něco se změnilo, když jsme se na sebe s tím kotětem dívali. Něco velkého. Buď se něco ve vesmíru, co se až moc dlouho nehýbalo, začalo znovu hýbat, anebo se něco, co se dlouho hýbalo, konečně zastavilo. Ať už tak či onak, *něco* se stalo.

Na tu benzínku jsem přišla sama. A taky jsem z ní sama odešla. Stejně jako jsem na benzínku každý den sama chodila a sama z ní odcházela už několik let. A možná právě tehdy a tam, když jsem držela to kotě, jsem té samoty měla dost. Byl to tichý okamžik a možná by si ho nikdo, kdo by mě pozoroval, ani nevšiml... Ale řeknu vám, stejně to byl velký okamžik.

Kotě rozevřelo čelisti, zívlo a ukázalo přitom zuby ostré jako jehly, šupinatý šedý jazyk a obstojnou část krku.

„Jasně,“ zašeptala jsem. „Ty jsi ten pravý, že jo?“

„Takže ho chceš?“

„Ano,“ odpověděla jsem a na tváři mi vykvetl malý úsměv. „Jo, chci ho.“

To byla asi ta nejpravdivější věc, co jsem kdy řekla.

Teď už jsem věděla, že mi nikdy nedovolí nechat si tu dokonalou teplou kuličku, kterou držím v ruce. Určitě by řekl „ne“ a hned by měl po ruce dva dobré důvody (důvody, ne příčinu).

Věděla jsem, že nebude mít radost, až to zjistí. Ale také jsem věděla, co vždycky říká: „Běž za hlasem svého srdce, ať chce cokoli, a neohlížej se zpět.“ A moje srdce rozhodně chtělo, aby se na mě dívaly tyhle oči, modřejší než chemicky modrá ledová tříšť.

„Co je to za cvoka?“ zeptal se mladší kluk svého bratra, a přestože jsem se stále ještě zamilovaně dívala na kotě, nemusela jsem se ani kouknout, abych věděla, o kom mluví. Stejně jsem se ale ohlédla, protože odedávna jsem měla tajné kotě, které jsem musela skrývat.

Byl tam v celé své kráse.

Hnědé džíny, ve kterých je víc děr než látky. Bez košile a bez bot – není pochyb o tom, že by nebyl obsloužen. Vyhublý, s kostnatými rameny a žebry trčícími kolem dokola. Zacuchané dlouhé vlasy stažené šátkem. Objemný huňatý plnovous, který mu visí skoro až ke klíčním kostem.

Malou stěrkou na tyčce, kterou benzínové pumpy mívají u čerpadel, seškrabával z předního skla autobusu všechny hmyzí mrtvolky a přitom si pískal a napůl tančil. Vypadalo to úplně jako reklama na Osvěžující ovocný punč. A jeho vnitřní energii to taky odpovídalo... reklama souhlasila se skutečností.

„Tohle,“ odpověděla jsem a přitiskla si kotě pevně na břicho, „je Rodeo.“ Obě děti na mě nechápavě zíraly. „Je to můj táta,“ dodala jsem.

„Ten chlap je tvůj táta?“

„Jo.“ Sklonila jsem tvář, ztišila hlas a zašeptala: „Ale tohleto nesmí vědět, jasný?“

Oba chlapi s vážnými, sirupem potřísněnými tvářemi přikývli. Těmhle bratrům se dalo věřit.

Přitiskla jsem si kotě k tričku a podívala se zpátky na autobus. Rodeo stále čistil jeho předek a křepčil přitom. Jestli jsem chtěla tohle kotě propašovat do autobusu, potřebovala jsem pomoc.

Podívala jsem se na toho malého kluka, který usilovně cucal ledovou tříšť a stále si Rodea prohlížel.

„Mohl bys pro mě něco udělat?“ Povytlhl obočí. „Takovou malou laskavost,“ vysvětlila jsem a on přikývl. „Podívej se na ten autobus. Vidíš zadní okno se záclonkami, na kterých jsou hvězdy?“

„Jasněže.“

„Tak tam je můj pokoj. Potřebuju, abys...“

„Tam je tvůj pokoj? Jako fakt tvůj *pokoj*? Ty bydlíš s tátou v tom autobuse?“

„Jo. No a?“

„Neznám nikoho, kdo by bydlel ve starém školním autobuse.“

„Tak teď už znáš, jasný?“ Podala jsem mu kotě tak jemně, jak to jen šlo. „Jde o to, že Rodeo by v žádném případě nesouhlasil, abych měla kotě. Ale já ho stejně chci. Takže já si teď nasednu a půjdu do svého pokoje. Asi za minutu se sejdeme u mého okna na druhé straně. Dobře?“

Kluk se podíval na bratra. Ten pokrčil rameny a přikývl. Kluk se podíval na mě. „Takže dneska se do problémů dostaneme *oba*, co?“

Usmála jsem se na něj. „Asi ano. Ale pokud za problém nestojí kořata a ledová tříšť, tak co potom?“ Uchopila jsem sluneční brýle, které jsem měla zavěšené za výstřih trička. Byly hnědé, velké a kulaté, s tlustými plastovými obroučkami. Za jeden dolar na bleším trhu v Novém Mexiku – a opravdu za ty peníze stály. Nasadila jsem si je a světlo světa pohaslo. „Tak můžeme?“

„Jasně.“

Kráčela jsem k autobusu a usrkávala jsem přitom melounovou tříšť, jako by mi bylo všechno jedno.

Rodeo se na mě podíval, když jsem odhrnula harmonikové dveře. Nehtem palce seškrabával nožičku kobylky a soustředěně u toho vyplazoval jazyk.

„Banány nebyly?“ zeptal se.

„Ne, pane,“ zasalutovala jsem, i když jsem si popravdě řečeno ani nevzpomněla, že jsem se po nich měla podívat.

„Tak to je na zabití,“ odvětil Rodeo a pak na mě blýskl tím svým zubatým úsměvem, kterému jsem se nikdy neubráníla. I teď jsem mu ho musela oplatit. „Tak vyrazíme na další zastávku.“

Pěstí s nataženým ukazovákem jako hlavní jsem na něj jakoby vystřelila a vyšla jsem po schodech do autobusu, docela nonšalantně a pomalu. Prošla jsem kolem řady sedadel a Rodeovy úzké postele a pak dál naším obývánkem, kolem polic na knížky přišroubovaných ke zdi, podél gauče přišroubovaného k podlaze a zahrádky, co jsme si udělali z rostlin v květináčích přišroubovaných pod oknem. Skrz okna jsem viděla kluka, jak jde k zadní části autobusu, rukou si zakrývá malou bouli pod košilí a jeho chůze je stejně lehká a plynulá jako ta moje. Rodeovým směrem se ani nepodíval. Choval se úplně přirozeně.

Prošla jsem skrze závěsy do svého pokoje. Bylo tam horko a dusno, ale jakmile se rozjedeme, ochladí se tu. Šla jsem rovnou k oknu a shrnula závěs na bok. Stál tam ten kluk, díval se na mě s otevřenou pusou a v dlaních držel kotě.

Oběma rukama jsem stiskla západky a s co nejtišším klapnutím jsem stáhla okno. Kluk se natáhl a zvedl kotě do výšky. Leželo mu bezvládně v ruce.

„Hm,“ řekla jsem. I když jsem se z okna vyklonila, kotě bylo stále několik stop pod mou rukou. „Vydrž chvíli.“

Vrátila jsem se dovnitř a rozhlédla se. Z háčku na stěně jsem sundala svůj starý slaměný kovbojský klobouk, z drátěného ramínka jsem shodila bundu a pak jsem jej roztáhla. Klobouk měl dlouhý

pletený řemínek na upevnění pod bradou, za ten jsem zahákla všák a pak jsem to všechno spustila z okna.

„Rychle ho dej do klobouku,“ zasyčela jsem a kluk to udělal. Co nejopatrněji jsem ten „košík“ i s kotětem vytáhla nahoru. V mžiku jsem to kotě držela v rukou. Dívalo se na mě tak spokojeně, jako by jízda výtahem v kovbojském klobouku nahoru do školního autobusu patřila do jeho každodenního programu. Každou vteřinou se mi ten kocourek líbil víc a víc, a to jsem ho měla děsně ráda už od začátku.

Znovu jsem vystrčila hlavu z okna.

„Díky za tu tříšť,“ řekl kluk.

„Není zač. Díky za to kotě.“

Kluk pokrčil rameny, což mi přišlo jako přiměřená reakce.

Slyšela jsem, jak se dveře autobusu skřípavě zavřely. O vteřinu později naskočil velký dieselový motor a můj pokoj se od toho rachotu začal třást. Kluk o krok ustoupil.

„Tak se měj, hochu,“ řekla jsem.

„Zatím čau,“ řekl, prošel kolem zadní části autobusu a zamířil pryč.

U mé postele ležela velká krabice s knihami. Převrátila jsem ji a knihy vysypala na podlahu. Krabici jsem postavila mezi polici a noční stolek a položila do ní kotě. Vypadalo v ní strašně malé a osamělé. Tak jsem složila staré tričko, strčila mu ho tam a přidala malého plyšového dinosaura.

Kotě ho očichalo, podívalo se na mě a pak sebou pláclo o zem. Nestěžovalo si, že ho odtrhli od sourozenců, ani nekníкло.

Zadávala jsem se na hromádku knih na podlaze vedle krabice a zaujal mě lesklý zlatý název mé oblíbené: *Ivan je jen jeden*. To bylo jasné znamení.

„Perfektní,“ usoudila jsem. Sáhla jsem dolů a poškrábala koťátko nehtem na hlavě. Zavřelo oči a pevně drželo. „Ivan,“ zašeptala jsem.

„Tak se jmenuješ. Ivan. Ať se ti to líbí, nebo ne. Ale doufám, že se ti to líbí.“

Ivan rozhodně nevypadal, že by mu to jméno vadilo.

„Teď se musím ujistit, že Rodeo nemá žádné podezření,“ vysvětlila jsem mu. „Zůstaň na místě.“

Rodeo se mezitím posadil na místo řidiče. Nasadil si sluneční brýle a nacpal si do pusy hrst slunečnicových semínek i se slupkami. Klekla jsem si na sedadlo za ním a naklonila se mu přes rameno.

„Tak můžem, Kojotko?“ zeptal se mě.

„Jasná páka,“ odpověděla jsem s úsměvem. „Kam jedeme?“

Uvolnil parkovací brzdu a zapnul rádio. Z reproduktorů zakvílela podivná hipísácká elektrická kytara.

„Je jen jeden způsob, jak to zjistit,“ odpověděl. Udeřil do zaprášené palubní desky autobusu a vykřikl: „Jsi připravený, Yagere?“ Sešlápl plynový pedál, až starý autobusový motor zařval, pak šlápl na spojku a my se s trhnutím rozjeli vpřed. Hlava se mu pohupovala v rytmu hudby a špulil rty, jak se snažil dostat semínka ze slupek. S pusou plnou těch semínek na mě houkl: „Zavyj, Kojotko!“

Zaklonila jsem hlavu a zavyla. Vysoké a šťastné kojotí zakvílení se odrazilo od nýtované plechové střechy. Doufala jsem, že mě Ivan uslyší a pozná, že jsem pořád tady. A že bude držet jazyk za zuby a nepokusí se taky zavýt, aby mi odpověděl.

Všechna přední okna byla otevřená a vzduch kolem nás se začal pohybovat, třepetal stránkami knih a ochlazoval nás. Sklopila jsem hlavu a uviděla z okna dvě děti, jak sedí na obrubníku vedle krabice, kde chybí jedno kotě. Obě se na mě dívaly se zvědavě nakrabacenými čely. Ten menší hoch zase cucal svou – *mou* – ledovou tříšť s příchutí „osvěžující ovocný punč“.

Pokrčila jsem rameny – říkala jsem si, že to je asi tak nejvhodnější gesto – a zamávala jim. Jako jeden muž mi zamávali zpátky.

Hodní kluci, ti dva. Takové děti, které by vám skoro ani nevadilo vidět znovu.

Vyjeli jsme na dálnici a motor zavrčel, jak se snažil nabrat rychlost. Černá stuha silnice se před námi táhla jako vždycky. Napila jsem se ledové tříšťě a stejně jako Rodeo pokyvovala hlavou do rytmu hudby.

Měla jsem kotě. Což rozhodně znamenalo, že mám problém.

Ale co má být. Já problémy měla už předtím. Ale teď jsem měla Ivana.

A připadalo mi, že se tím všechno každopádně zlepšilo.

KAPITOLA

DRUHÁ

Jeden den. Tak dlouho se mi podařilo udržet Ivánka před Rodeem v tajnosti. Jeden mizerný den.

Věděla jsem, že svou hru musím hrát dokonale. Rodeo je pravděpodobně ten nejhodnější člověk na celém světě, ale i jeho laskavost má své hranice. Absolutně nikdy není zlý, ale když se někdy dostane do bodu, kdy se jeho laskavost začne vyčerpávat, pak prostě odejde. Ponoří se do svých myšlenek, je zdvořilý, ale odtažitý a není možné se k němu dostat. Věděla jsem, že musím Ivana bezpečně dostat tam, kam patří: na výsluní Rodeovy laskavosti. Nesmí zůstat v chladném stínu mimo něj.

Hned první odpoledne jsem začala připravovat půdu. Jakmile jsme byli chvíli na cestě, vklouzla jsem do svého pokoje a asi hodinu jsem se s Ivanem mazlila a hrála si s ním. Nakonec jsem se ale od jeho téměř nesnesitelné roztomilosti musela odtrhnout. Položila jsem ho do krabice a on se na mě podíval těma směšně modrýma očima. „Musím tam jít a pracovat na šéfovi,“ zašeptala jsem mu. „Až s ním budu hotová, bude tě milovat stejně jako já.“

Ivan na mě zamrkal. Nevypadal moc přesvědčeně, ale pořád jsme se ještě poznávali a já jsem zatím moc dobře nerozuměla jeho grimasám, takže kdo ví. Podrbala jsem ho na rozloučenou a vydala se do přední části autobusu.

Rodeo seděl spokojeně za volantem a kýval hlavou do rytmu hudby. Přivítal mě úsměvem a já si klekla na sedadlo za ním, dívala se ven přes čelní sklo a zpívala si pořád ty samé staré písničky.

Čekala jsem na příležitost, číhala na správný okamžik, abych mohla zahájit svou hru, když mi Rodeo zničehonic perfektně nahrál.

„Vyprávěj mi pohádku, Kojotko,“ požádal.

Toto byla skvělá příležitost a já to hned pochopila. Zamžourala jsem z okna, našpulila rty a snažila se nevypadat příliš nadšeně.

„Oukéééj, jednu bych měla,“ prohlásila jsem, položila jsem si bradu na opěradlo sedadla před sebou a zavřela oči. „Bylo nebylo, kdysi a kdesi žila jedna dívka.“

Slyšela jsem, jak Rodeo vyplivl do prázdné láhve od squirtu, kterou držel v ruce, slupku od slunečnicového semínka. „To je vždycky dobrý začátek,“ zamumlal.

„Ten nejlepší... Takže tahle dívka byla skvělá bojovnice. Cestovala od království ke království, zabíjela draky a obry a zachraňovala slabošské prince. Byla totálně drsná.“

„Pěkné.“

„Po nějaké době ji to ale přestalo bavit. A tak si postavila hrad. Přímo u oceánu. Vybuodovala ho ze dřeva naplaveného na pláž.“

Rodeo si odfrkl. „Naplaveného? Hrad z *naplaveného dřeva*?“

„Jasně,“ potvrdila jsem. Přimhouřila jsem oči a podívala se na něj. „Jak jsem řekla, z naplaveného dřeva. A lastur. A škeblí. A velrybích kostí. Ale *hlavně* z naplaveného dřeva.“

„Dobře.“

„Ale poměrně brzy se začalo říkat, že ve vodách u té části pobřeží, kde sídlila, straší. Námořníci se křížovali a modlili, když jimi museli proplouvat. Lodě se jim vyhýbaly.“

„Proč?“

„Řeknu ti proč, Rodeo. Bylo to kvůli tomu vytí a kvílení.“

„Vytí a kvílení?“

„Ano. Tomu bys nevěřil. Byl to příšerný, srdcervoucí zvuk. Takový zvuk, při kterém se ti derou slzy do očí, jako bys krájel